

168
Отъ робско мляко ли сме ние синове
вскърмени? Рабски духъ ли нази ни отхрани?
Вижъ, взри се въ нашта гръдь покрита съ люти рани
и, ако мож', сметни безбройния ни брой —
по твоите върхове и дебри и усой
найдоха сладка смъртъ на робите чедата...
Не всуе съ нашта кръвъ поена е земята —
изгре зорницата на бъдащите дни
изъ нея. Башински ти погледъ обърни
къмъ Средната Гора, царица на горите,
чуй звънъ отъ мечове, чуй песенъ на песните:
летятъ дружини по дружини тамъ на пътъ, —
и ний сами летимъ къмъ онзи славенъ кътъ,
където сетенъ пътъ отсъждатъ съдба свята
юнашките сърца на наште живи братя...“

Замлъкна гордий гласъ въ незнайни далнини.
И само екотъ глухъ въ надзвездни висини
като въздишка, се болезнено пронесе...
И своя погледъ гордъ Балкана старъ унесе
на сенките подиръ метежний волень рой —
и въ блянъ пророчески чело наведе той.

Грей на юнаците, ти месечинко драга!
Полето минали, извиха те веднага
по слъкатушений планински стръменъ пътъ.
Припрените коне се кършатъ и пръхтѣжтъ,
по воля мятайки разкошните се гриви, —
каточе съ младите ездачи горделиви,
каточе съ охолни, е охолно и тямъ.
Юнаци млади младъ Войвода води самъ
и, сякашъ по орелъ орлета рой, се трупатъ
наоколо му те; на воля волно тупатъ
юнашките сърца, и смяхъ и буйна речъ
въ заглъхналата ношъ отйекватъ се далечъ.